

vatele. (Jde o zaměstnání v čase před 1./10. 1914, t. j. před účinností cís. nař. z 25./6. 1914, č. 139 ř. z.)

(Nález nejvyššího správního soudu z 3./4. 1922, č. 13302/21.)

Činnost zaměstnance firmy, provozující tovární podnik výrobní (tedy kupce ve smyslu obchodního zákoníka), která záleží v podstatě v tom, že udržuje sklad (tvořící jako zvláštní oddělení celkového podniku integrující část závodu kupeckého) v pořádku, že přejímá zboží dodané z oddělení výrobních, roztrídí a ukládá je podle určitých kategorií a vede seznam zboží ve skladě uloženého tím způsobem, že zboží skladu dodané zapisuje do seznamu dle počtu kusů a podle značek, jímž jednotlivé kusy zboží jsou opatřeny, sluší označiti za službu kupeckou ve smyslu zákona z 16. ledna 1910, č. 20 ř. z., a podléhá proto takový zřízenec skladní pensijní pojistné povinnosti ve smyslu § 1, odst. 2, lit. b. zákona z 5./2. 1920, č. 89 Sb. z. a n.

Z hlediska významu této činnosti v rámci celkové organizace obchodního podniku jest pro otázku kvalifikace její bez podstatného významu, zda-li zřízenec takový má k dispozici nějaké podřízené síly a zda-li k nim dozírá čili nic, ani podle jakých značek zboží do skladu docházející třídí a ukládá, zdali toliko podle počtu kusů a značek na dodaném zboží již vyznačených či jinak, ani konečně jakým způsobem vede seznam skladu.

(Nález nejv. spr. soudu z 24./4. 1922, č. 15031/21.)

II. Podpory nezaměstnaným.

K § 2, č. 6 zákona z 12./8. 1921, č. 322 Sb. z. a n.

Výživa nezaměstnaného jest zabezpečena výdělkem manželky, který převyšuje značně obnos vypadající na podporu v nezaměstnanosti.

Zemská politická správa v pořadí instančním zamítla žádost J. F. o podporu v nezaměstnanosti, protože výživa jeho není ohrožena, ježto manželka stěžovatele má výdělek průměrný 19 K denně.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí zamítl nejvyšší správní soud jako bezdůvodnou po této úvaze:

Dle § 2, č. 6., zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 322 Sb. z. a n., nemá nároku na podporu také ten, kdo má příjem zabezpečující jeho nezbytnou výživu po dobu nezaměstnanosti.

Stěžovatel ve stížnosti své, doznáváje nahoře uvedený výdělek své manželky, namítá, že vzhledem k chorobě ženině není stálý, ježto již dříve pro chorobu od práce ustati musila. Námitka ta, nehledě k tomu, že v odvolání nebyla tvrzena, není rozhodnou, ježto stěžovatel tím tvrdí pouze, že výdělek ženin následkem choroby může odpadnouti, netvrdí však, že v době jeho nezaměstnanosti dosud trvající již odpadl. Jinak potírá stížnost jedině správnost úsudku žalovaného úřadu o zabezpečení nezbytné výživy. Úsudek tento však jako zodpovědění otázky skutkové jest částí skutkové podstaty, o níž se naříkané rozhodnutí opírá a musí proto dle § 6, odst. 1 zákona o správním soudě i nejvyšší správní soud rozhodnutí své na úsudku tom založiti, byl-li získán v řízení netrpícím žádnou podstatnou vadou (§ 6, odst. 2 zákona o správním soudě).

Stížnost sama nevytýká žádné vadnosti a také nejvyšší správní soud neshledal, že by řízení trpělo nějakou podstatnou vadou, již by bylo dbáti z moci úřadu.

Zůstává proto úsudek žalovaného úřadu, že nezbytná výživa stěžovatelova jest po dobu nezaměstnanosti zabezpečena, nedotčen.

Byla-li ale tato otázka právem záporně zodpověděna, není tu zákonné podmínky pro nárok a bylo proto stížnost zamítnouti.

(Nález nejvyššího správního soudu z 30./5. 1922, č. 7591/22.)

Zprávy.

Výstava sociální péče o mládež byla uspořádána v Brně v době od 26. srpna do 8. září t. r. Českou zemskou péčí o mládež na Moravě. Výstava omezena byla místně na Moravu a Slezsko, jejichž pečovná zařízení předváděla. Mimo to hleděla k opatřením (zem. ústavům) sociální péče o mládež, jejichž působnost se vztahuje na všechno území našeho státu, a tím tedy ovšem i na Moravu. Věcně zahrnovala výstava všechnu péči o mládež, t. j. péči sociální v nejširším slova smyslu, tedy na příklad i péči zdravotní. Při tom nezbytně musila si povšimnouti i péče o matky a mateřství a snah eugenických. Jinak sociální péči o osoby dospělé výstava nepočala do svého programu, jenž by tím byl jistě nabyl šíře, nezvládnutelné při daném místním a časovém omezení výstavy. I tak byla výstava vskutku rozsáhlá. Vyplňovala 25 poměrně prostorných síní (chodby, užité rovněž k expositivním účelům, v to nepočítaje) jednak ve školní budově na rejdšti, jednak v umělecko-průmyslovém museu. Úkol, který pořadatelstvo vytklo výstavě, bylo především působení propagační. Výstavě nešlo pouze o to, aby byla přehlídkou vykonané práce v oboru sociální péče o dítě na Moravě, ač i tu by bylo její pole opravdu značné, a jistě i tak výstava by byla podstatně přispěla k šíření zájmu o sociální práci. Ale pořadatelstvo chtělo více: chtělo ukázati nejen to, co již bylo vykonáno, ale podati obraz i toho, co ještě je nutno vykonati. Výstava je tedy přehlídkou nejen dosavadní pečovné práce na Moravě, jejího vývoje a současného stavu, nýbrž i zjištěním dosud neukojených potřeb na poli tom. Přehledem tím chtějí pečovné organizace ovšem posloužiti nejprve samy sobě, uvědomující si tak, kde a co je třeba doplniti v síti organizační, kde a kolik zmnožiti na prostředcích, které jsou jak finančně, tak i co do pracovních sil pohotově pro moravskou sociální péči. Ale při tom uvedený moment, který je, tuším, při obdobných našich expositivích novinkou, působí i nejlépe a nejmocněji agitačně. Ukazuje, že organizace sociální péče na Moravě je promyšlená a plánovitá, a apely, s nimiž se obrací k veřejnosti a k povoláním institucím, že nejsou plodem náhodných nápadů. V uspořádání výstavním uplatňoval se dvojitý hledisko: věcné a místní. Materiál výstavní byl shrnut v celku ve čtyry hlavní skupiny. Předváděl ukázkou prací a působení vědeckých ústavů, věnovaných studiu dítěte (na př. pedologického ústavu, psychotechnického ústavu Masarykovy akademie práce), vyšší školy sociální péče a ministerstva sociální péče, které tu vystavovalo zejména 6 map, znázorňujících stav organizace sociální péče o mládež v celé republice a soubor zákonů, nařízení a úředních výnosů, týkajících se právní ochrany dítěte a péče o mládež u nás. K této, jaksi ústřední skupině (třebaže, jak je dáno samou expositivní technikou, rozsahově nevelké), jež byla věnována theorii a organizaci pečovné práce, pojily se dvě základní skupiny celé výstavy, věnované více praxi: péče o dítě normální (síně III.—IX., XXII. a XXIII.), a péče o děti abnormální, mrzáčky, hluchoněmé, nevidomé, slabomyslné a spustlé (síně X.—XV., XVIII.—XX.). Konečně čtvrtou skupinou byla exposice zdravotnická, která ovšem se neomezovala speciálně na dítě, nýbrž upozorňovala — poučující a varující — na hygienické závady a potřeby lidu vůbec. (Síně XXI. a po různu i jinde). Místní zřetel uplatňoval